

45. szám.
November 9-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal : Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési tudósítás.

(Miután referensünk azóta megtanulta a gyorsírást, már ezután a leghitelesebb tudósításokat fogjuk közölni az ülésekről.)

Ama bizonyos hat napos vita folytatása.

Megkezdé a mai ülést Kudlik István, azon elmés allegoriával, hogy a miniszterium az anya, a vármegyék pedig a leányok ; és mikor a leányok azt mondják az anyjuknak, hogy már most mi is anyák akarunk lenni, akkor a mama gondoskodik a kisasszonykák számára, ha már arra valók, illendő völegényekről, ha pedig még nem arra valók, vegyen nekik a játékos boltban siró babákat és egyéb nyulbőrstüveges krampuszokat, vulgo királyi biztos ; hadd babázzanak a kicsinyek vele.

Utána beszélt Kakas Márton, a ki nagyon megcsalta a publikumot, mely azt várta volna tőle, hogy Kudliknak az öreg Dugáli anecdotájával fog megfelelni, ki a leányai kérésit amaz emlékezetes válaszszal bocsátá el : „nem ádum, nem ádum ; inkább magam megtártum.“

De annál inkább kivívta az esztergomi nevet Besze János, ki historice deducálta azon természetes tényállást, hogy a mig Kossuth osztogatta a hivatalokat, addig ő neki voltak a hű hazafiak árnyékként követői ; de a mint más osztja a hivatalokat, a hű hazafiak bizony csak

annak a másnak képezik az árnyoldalait ; végül biztosítá Madarászt, hogy a mikor ő lesz a miniszterelnök, s az ő „velencei tizei“ lesznek a miniszterek, beáll hozzájuk tizenegyediknek ; a mit mindenki természetesnek talált. Közben sokat sirt is, s a ház együtt nevetett vele.

Erre Ráday László azon véleményét fejezte ki, hogy Besze bizonyosan nagyon tanulmányozhatta Shakespeareat ; (Besze közbe kiált : soha sem is láttam !) mire Ráday kiigazítja mondanását ; lapsus lingvae volt : Shakespeare tanulmányozta Besze Jánost ; — lásd „IV. Henrik.“

Most kilép a középre Perczel, jobbában a békés forradalom jelképe, az esernyő ; az esernyőről mindjárt lehetett látni, hogy itt zivatar készül. Elkezdte a kultuszminiszter szorongatásán, ki hozzá legközelebb esvén, abba a kényszerítő helyzetbe jutott, hogy a mint a tábornok közelebb rukkolt hozzá a paruplival, ő is akként ült egy—egy székkal odább, mig a terem közepére értek, a hol Pulszky Ferencz egy oldal támadással Perczel jobb szárnyát fenyegetvén, kényszeríté őt másfelé csinálni frontot.

s az egész Tolna vármegyei mozgó nemzetőr-séggel kirukkolni a majoritás horvátjai ellen; kiket is, szokás szerint, ismét kegyetlenül el-paskolt; s ha az a fatális körülmény nem jön közbe, hogy hátul töltő puskák helyett hátul el-sülöket hozott haza, meg is veri az ellenséget; míg így saját táborkarát zavarta kissé széllyel, a mi különben hát hadvezéreknél megbocsátha-tó dolog. Befejezi e napi ülést a kultuszminiszter ur azon komoly fenyegetéssel, hogy miután a ház annyit szeret a vármegyékről beszélni: ő hát mindazt, a mi e tárgyról írva és nyomtatva volt, még egyszer kinyomtatja; mely szóra üd-vös szeppenet fogja el a házat, kiki arra gon-dolván, hogy „ajj, ha erre mind praenumerálni kell!“ de megvigasztalja nyomban őket azzal, hogy mindenkinek adni fog belőle egy tisztelet példányt; mely megnyugtatóra a kormány ál-lása ismét megszilárdul.

Az elnök feloszlatja a gyűlést; s ebből azon nyereség származik a házra nézve, hogy Pulszky Ferencznek ideje marad másnap reggelig elkészülni arra a remek történelmi előadásra, melynek folytán kiderül, hogy ha a francziák elvesztették volna az alkotmányukat, s azt az aztekek megtalálták volna, s azt azután a spanyol do-hányboríték alakjában reimportálták volna, hát most azt cserébe megkaphatnók a vár-megyénkért. — Elnök időközben búnak hajt-va fejét, elszunnyad a karszékekben, s midőn felszerkenvén, hallja, hogy szónok Pitt és Fox körül kezd járni, felsohajt madame Staellal: „két századot átaludtam!“ Melyek után szó-nok végzi beszédét ismét egy indítvánnyal, fennhagyván azon reményt, hogy ülészak végez-tével összes indítványai gyűjteményét kiadandja egy kötetben (reméljük cum commentariis.)

Ghyeczy Kálmán megnyugtatta Perczelt azon aggodalma iránt, hogy az oppositiónak nincs szándéka a miniszteriumot vízbe fojtani, csupán csak megmozdsdatni, hiszen ebbe a lavór vízbe csak nem fülhatnak bele mind a kilen-czen!

Mint Szerdára a Csütörtök, úgy követke-zik Ghyeczy Kálmán után Sommsich Pál. Ez így van az astronomusok által kicsinálva. Ha Ghyeczy Kálmán a nap, akkor jönni kell a hold-nak, Sommsichnak, hogy egy kis napfogyatkozást csináljon. Mely alkalommal kitűnő szónokunk igen jelesen deducálta azon principiumot, hogy

mindnyájan bűnösök vagyunk; hivatkozván Szent Dávid koronás királyunk által szentesi-tett Soltárok LI-ik szakaszának 7-ik §-ára, mely kimondja, hogy bűnösök voltunk még születé-sünk előtt; s bűnösök is maradunk mindaddig, míg elő nem tudunk mutatni egy indulgentiás levelet, melyben a pápa bűneinket megbocsá-tottaknak nyilvánítja. A házban nyilván nagyon sok bűnösnek kell lenni, mert sehogy sem tet-szett nekik ez a mondás.

Melyek után Bánó József bemutatta a tisz-telt háznak Cicerot, és azt a roppant távolságot, a mi őt e hi-es orátortul elválasztja. A ház han-gosan kifejezi abbeli ohajtását, vajha Cicero vol-na mostan inkább itten, s az mondaná el, hogy mit mondott Bánó József ezelőtt 19 száz eszten-dővel?

Néhány transennális szónokot nem hall-gattunk ki.

Hanem egy szónoknak, kinek a nevét nem lehetett meghallanom, beszédét egész terjedel-mében ideigtatom gyorsírási másolat szerint.

„Tisztelt ház! (Eláll! Halljuk! Elül! Sza-vazzunk!) Megigérem, hogy rövid leszek. (Ka-czagás, derűtség.) Az előttünk fekvő tárgynak azon kellemetlen oldala (Dologra! Beszéljen a tárgyról!) A fennforgó esetben (Hangosabban! nem halljuk! Elnök csenget: „Csendet kérek! Szol-nok ur Külső Szolnok dolgáról akar szólnokolni.“) Mert nem is az a kérdés tulajdonképen, hogy (Zaj a jobb oldalon. „Eressz ki, hol a kalapom?“) Egyébiránt akárhogy vesszük is a dolgot (Zaj a baloldalon: „Ki az a szép menyecske ott a kar-zaton? — Hol? — A második oszlopnál a har-madik? — A Ferkó ismeri. — Hol egy opernguk-ker? — Azt mondják, hogy özvegy. — Az ám, szal-ma.“ — Elnök csönget: „De tisztelt ház! Csendet kérek! Szónok ur igen okos dolgokat fog mindjárt mondani, én látom az orráról.“) Ugyanis, tisztelt ház, tagadhatatlan és elismerhetetlen igazság az (Zaj a jobb oldalon. „Micsoda? Az volna ott a karzaton Görgey? — Leheteilen! — Fogadjunk! — Mikor én láttam 49-ben, rövidre nyírott haja volt. Azóta csak nem nőhetett meg. — Elnök csen-get. „De tisztelt ház! nincs az a ministrans diák, a ki többet csöngessen egy mise alatt, mint én egy ülés alatt; hallgassuk ki a szónokot! ha ki nem hall-gatjuk, kétszer annyi ideig fog beszélni!“) Azonban mit tett a belügyminiszter? (Zaj a centrumban. „Ez személyeskedés! Rendre! utasítassék a szónok

rendre!“) Ez épen olyan, mintha valaki azt állítaná, hogy *(Általános hahota! „Mit nevetnek? — Nem tudom én. — Bizonyosan valami nagyon bolondott mondott. — Hát csak nevéssünk!“ Elnök csönget: „tisztelt ház! ucsegélyen, a magam szavát sem hallom már, csendet kérek!“)* Uraim, ez nem maradhat így, mert vagy *(Zaj a jobb oldalon: „elég! eléll! halljuk!“ Elnök csenget: „tisztelt ház! Csendet kérek! Trefort ur ohajtja a szónokot félbeszakítani, mihez neki a ház szabályjai szerint joga van.“)* Ennélfogva én nem késem kimondani, hogy *(Általános zaj jobbról balról, alulról, fölülről: miközben szónok eltűnik: hogy hová! ett? senki sem képes megmondani, sem azt, hogy kinek híják? sem azt, hogy mire szavazott?)*

A ház kezd általában nyughatatlan lenni. Az akadémiában nincs buffet.

Annálfogva Ivánka kijelenti, hogy ő nem azért kötött mára piros nyakravalót, mintha a szótól el ne akarna állni; mely nemeslelkűségét többen is utánozzák, kik nem tartják tanácsosnak egy feldöntött méhkas előtt peroratiót tartani a kölcsönös méltányosságról.

Melyek után Bösörményi megköszöni szépen azt a szivességet Ivánkának, hogy most, a bábeltornya építésének utolsó órájában átengedte neki a szólás szabadságot, s ennélfogva megígéri neki, hogy rövid lesz, és ennélfogva egy óráig nem engedi még a leveses tálhoz jutni a képviselőket, kik előtt az a legfőbb büne, hogy olyan hosszukat mond.

Negyednap végre kipakol Deák, és elmondja mindazt a szépet, a mi előtte szónokolt Bánó Miklósnak nem jutott eszébe, csakhogy persze

nem olyan szépen, mint az mondta volna el, ha eszébe jutott volna. Végzi nagyhatású beszédét azon érthető allusioval, hogy ha még egyszer Bösörményi valami olyan levelet kap, a mit nem kell kitenni az ablakába, nem kell vele sokat teketóriázni, hanem be kell verni az ablakait; mely indítvány a ház által köztetszéssel fogadtatik.

Mely után Madarász kezdi el szokott nyájaskodásait, mérgecsitve a minisztereket azzal, hogy dicséri őket azon időkből vett mondataikkal, a mikor még nem voltak miniszterek. Végül értekezik az angol, nem különben a lydiai és mediai történetekről.

Közbe Dobrzászky engedelmet kér, hogy annyi szép után mondhasson valami csunyát, s tart előadást a sarmatak, quadok és marahanok történetéből. Egyébiránt Perczel mellé állni ígérkezik; mire Perczel azt látszik felelni mimikával: „akkor én megyek el mellőlem.“

Végezetre Tisza Kálmán, sorba véve az előtte szónoklókat, a tisztelt képviselőházon, mint fortepiánón, végig klavirozik, kényszerítvén ki az eleven orgonasípokból finomabb és gorombább hangokat.

Melynek befejeztével elnök előadja, hogy miután nincs már olyan nemzet, melynek történetét e ház előtt meg ne ismertették volna, és így e tárgy teljesen ki van merítve; a ki az öt forint 25 krajczárt meg akarja érdemelni, legalább mondjon annyit, hogy „igen“ — vagy „nem.“

De már ezt a concertet nem kótáztam le.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kicsibe multa, hogy minisztereinket vasra nem verete orszaggyűlési montagne! Csak azon multa, hogy nem engetünk.

Is így hala ligen a papnak, egy hetet megind nyakara hagtunk az időnek. Mert hogy it volna nekünk sok dolog. Isten őriz, hogy valaha hozafogjunk. Id van igazságügyi törvinjavaslat, id van iskola, id van ujesztendei budget, id van honvidelmi szerkezet, id van delegatzió, id van quota, id van nemzetiség, id van iroi jog; — aztan semi sincs id!

Igazságminiszter elaboratumat nem tárgyalhatunk, mert aszt commissio úgy kireperalta, hogy mig csak betüket izs ujakat kel öntetnyi az ujra nyomatasához.

Iskolaügyet nem banthatunk adig, mig el nem dül romai kirdizs.

Uj budgetet nem tárgyalhatunk adig, mig meg nem egyeztek delegatziók.

Delegatziókat meg nem választhatunk adig, mig bicsi Rajxrat el nem fogata közözügyi planumot.

A kormány, mint anya, s a vármegyék, kik anyákká akarnak lenni.

Vármegyék. Mama! mama! már most mink is mamákká akarunk lenni.

Szónok. Tisztelt nagysádkám! Ha a tisztelt kisasszonykák mamácskák akarnak lenni, tessék nekik babácskákat venni mézes kalácskákból, hadd játszanak velük az ártatlanocskák.

Is quotarul nem beszilhetünk adig, mig jövő esztendei budgetet nem latunk.

Nemzetiségeknek is zsidoknak meg majd csak akor alunk szoba, mikor megind Szegeden leszünk.

Had iroi jog? Karolykaszarnya nekik, meg Wasser und Brod: nem jog! így isz nem birjuk velük.

Ilyenforman valosagozs aldazs rank nizve egy olyan indítvány, a kirül hat napig el lehet vociferalnyi; különben publikum aszt hihetne rulunk, hogy megnimultunk.

Csak sajnálok nagyon, hogy Pest varmegye nem *heveskedet*: is nem kaphata komisz-

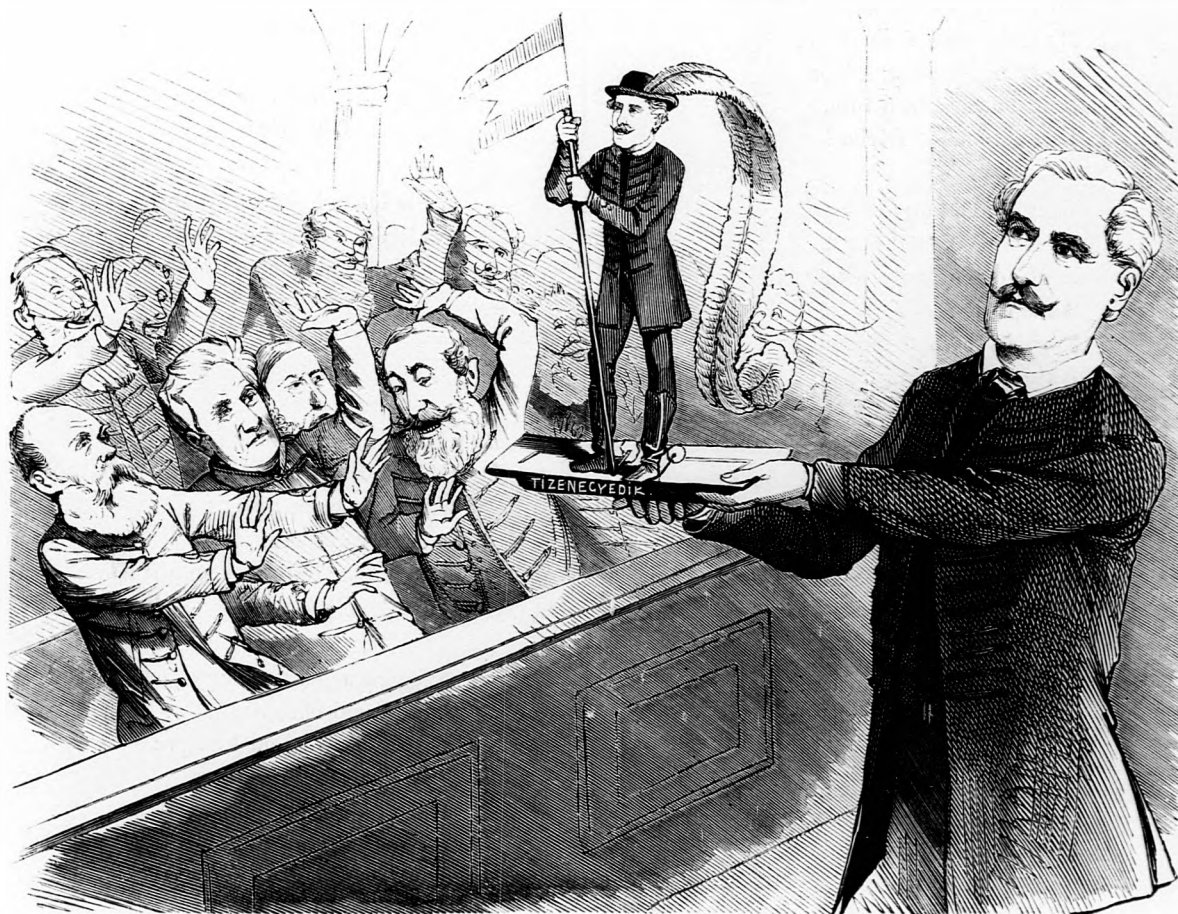
riust. Milyen jo let volna jövő hetet megind kihuznyi vele.

Pedig mar funkelnagelneu tisztikar isz ösze volt alitva Pest varmegyinek, ha tigrisek ot hagynak helyeiket. Ad animam, hexameterrekbe isz szetem a neveiket, de nem talalom zsebemben, talan lecsusztak kaputbilizsbe, azok szeretnek csusznyi.

Mondhatom, hogy dolog nagyon serio mente.

Masfelül kizsen isz volt legszilso baloldali miniszteri nivsorozat, hogy a mint mostaniak lelipnek, helyüket elfoglalyon; csak pinzügyminiszter hianyzota magát: a ki nem isz kel szil-

János bátyánk felajánlja magát tizenegyediknek a tiz szélső baloldalihoz, ha neki programot mutatnak fel.

ső baloldali miniszteriumhoz, mert az nem fizettet magának adot, s mindenkire rabiz magara, hogy ot keresen pinzt, a hun talál.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Adoma.

Egy cseh legény, ki a magyar bort nagyon megkedvelte, a mult napokban a pusztáról, hol munkára szegődött, egy szomszéd falu koresmájába tévedt, a hol ugyan derekasan garatra öntött, s még néhány üveg bort magával is vitt volna a tanyába. Azonban a mint

haza felé indult, este felé járván az idő az irányt elvesztette. Megpillantván gazdájának kutyáját, azon gondolatra jött, hogy majd ez elvezeti őt a tanyába, — tulajdon nyakkendőjét a kutya nyakába, a kendő végére egy madzagot és a madzag másik végét kabatjának gomblyukába köté. Így ballagott cseh emberünk mámorosan a kutya után jó darabig, de a kutya nyulnyomot szaglálván, ezt követte, és a csehet vagy negyedfél óráig vezette, — míg a vezetett a vezetővel együtt tökéletesen kimerülve lecsücsültek, és a cseh mélyen elaludt. A kutya reggelfelé sokalván a várakozást, elrágta a madzagot és a tanya felé tartott. Mire a cseh kijózanodott, arra menő kópék a borát is elvitték.

Mese.

„Es ist eine alte Geschichte,
Doch bleibt sie ewig neu.“
Heine.

Régi dolog — régi nóta!
Furcsább is esett azóta.
De azért csak elmesélem,
Hogy ne vesszen kárba.
A ki ludas, értsen róla,
És okuljon. — Bárha!

Tudni való, hogy ez eset
Az állatok között esett.
Nem volt még oly polgárisult
Az emberi fajta,
Hogy ily bolond eshetett vón'
Akkoriban rajta.

Történt vala ez ors zágban:
Hogy szervezkedtek javában.
Választottak egy kegyurat
Adót szedni köztök,
S kik szekerét vonják, mellé
Sok czimeres ökröt.

És meglevén ilyenformán
Az országfő és a kormány:
Általános boldogságho'
Nem hiányzott semmi,
Csak egy állat nem birt sehogy
Elégedett lenni.

Szép paripa volt ez állatt:
— Deli termet, karcsu lábak,
Szabad föld szabad szülöttje;
S boldog is lett volna,
Csak czimeres állatokat
Soh'se látott volna.

De mióta látta őket,
A begyesen lépdelőket
A kegyúri kocsi-rúdnál:
Kínos vágya támadt,
Mért nem lehet ő is olyan
Méltóságos állat!?

Annyi mint a; szedte-vette,
S magát a kegyúrig tette.
„Mégkövetem, patronus ur,

Itéljen felettem,
De én paraszt nem maradok,
Nagyobbra születtem.“

„Helyes, szó'gám, igen jól van,
Itt maradhat sz udvaromban;
Csak le a paraszt ruhával,
Nesze, itt az úri.
Nosza, az én lovam se rest
Ki, s emebbe bűni.

El is hitte, hogy ő így most
Valóságos belső titkos . . .
— Vagy mi a manót beszélek —
Valóságos marha:
Füle hosszú, hátán kereszt,
Borotvált a farka.

Hanem bezzeg meg is járta!
Vélt kollégái közt járva;
A telivér czimeresek
Czudarul lebölgik,
Ugy elszaladt, meg sem állt a
Honi legelőig.

Szegény feje! itt is úgy járt,
Volt társai félre rúgják . . .
Fent lebölgve, lent kirúgva,
Igy nyere el díját.
Gazon telel, tuskén nyaral,
— Most számárnak híják.

— Régi dolog, — régi nóta,
Furcsább is esett azóta.
De hát már csak elmeséltem,
Hogy ne vesszen kárba.
A ki ludas, értsen róla,
És okuljon. — Bárha!

Sunyi.

Az ügyvédi „ergo.“

A fővárosi ügyvédi kar egy kiváló tagja, ki megnyert pöreim kívül kérlelhetlen logikájáról, hosszú beszédeiről, s bizonyos mandarinügyben tett kegyetlen indítványáról is híres, — ugyancsak megjárta egyszer kérlelhetlen prókatori ergójával.

Kertésze kóbor méhrajt fogott, azt felnevelte, ápolta, szaporította, s egyszer a szentlélek megszállván,

önkényt odaajánlotta gazdájának a méhstátusok felét.

— Hohó, öcsém! — mond a kemény bajszu ügyvéd, — nem addig van az! Mondd csak: kinek a földén fogtad a magméhet?

— A tekintetes urén.

— Kinek a kertjében neveltetted fel?

— A tekintetes urén.

— Kinek szolgálatában álltál, mikor a méhet fogtad?

— A tekintetes uréban.

— Ergo kit illetett az az idő, mely alatt a méhet befogtad és ápoltad?

— Már látom, hogy a tekintetes urat.

— Az én földemen fogtad, az én kertemben neveltetted, az én időmet fordítottad rá, — ergo a magméh és szaporúság kizárólag engem illet, nem pedig csak fele. Ez, ugy hiszem: világos.

A kertész szemmeresztve, szájtátva állott pár percig; aztán így szólt:

— Ez már csakugyan világos. Hanem most meg már az nem világos előttem, hogy valjon az a bér, melyet a tekintetes ur nekem fizet, nem szintén a tekintetes urat illeti-e? mert hiszen azt is a tekintetes ur földén, a tekintetes ur idejében keresem.

— Szamár vagy! — volt a sárkányvivő druzsájának egyetlen válasza.

Pedig a kertész nem volt szamár. Másnap összehozta a méhkasokat, s odább állott az egyik felével is, meg a másik felével is.

Borkoresolyák.

Az igazgató tanár rettenetes fúriával rohan be a pokoli módra lármázó osztályba.

— Akkasztani való rongy csürhe nép, majd megmutatom én nektek, hogy kell lármázni? bitang füstfaragó, zabhegyező, szélkergető paniperdák! hogy a bagoly rúgjon bele a torkotokba! ostoba szamarak!

— Kérem, ez czélzás — bátorkodott egy múzsafi megjegyezni, ki a fentebbieket a többinél inkább szívére vette.

Ergo.

— Volt már ön valaha Oláhországban?

— Még tán a nagyapám se volt.

— E szerint ön bizonyosan jól ismeri Braila városát?

— Ha a jó isten is úgy ismeri, mint én, — egy lakója sem jut be a menyeknek országába.

— Tehát, kérem, legyen szives nekem Izikucz Máriánu ottani szatócs vagyoni állása és családi körülményei felől bővebb felvilágosítást nyújtani.

1855-ik évben, Losoneczon, követválasztás előtt, választók összeírása alkalmával, az összeíró bizottmányi elnök azon kérdésére, hogy „kézműves-e?” — egy magát beiratni akaró becsületes polgár és csizmadiamester azt felelte: „nem kérem alássan, én *lábműves* vagyok.”

Szükségtelen ugyan mondanom, de mégis ideírom, hogy az illető azon párthoz tartozott, mely képviselőjével nincs megelégedve.

Intés Kakas Mártonhoz.

Hogy mer maga Márton lenni,
Drága kedves Kakas bácsi!?
Oroszlányszív, mely e névvel
Még az utcán mer sétálni.

Hát nem tudja, mily ribillis
Már magában e rövid név?
Ha én volnék a rendőrség,
Elkergetném vele innét.

Ha már merész Kakas, mért nem
Inkább szörnyű Böszörményi,
Hogy lehessen a rajx *Ráthoz*
Áristomba jelkisérti?

És ha Márton, mért nem mindjárt
Martinovics Martinuzzi,
Hogy a béke érdekében
Legyen egyszer kit megnyuzni.

Drága bácsi... dehogya bácsi,
Eltagadom, hogy ismertem,
Dehogya kell most ismerősnek
Ilyen veszedelmes ember.

Még rokona is merő gúny,
A fennálló világrendre:
Tallérossy... már ki látott
Tallért ebbe a tizedbe?!

Uma bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ha sokan vagyunk, igazunk van; ha kevesen vagyunk, nincs igazunk.

— — (Hallja kend, új ez a mi alkotmányunk?) dehogyan új! (Hát kopott?) Az sem! (Hát micsoda?) Ez egy *fejelés* alkotmány.

— — Hát még Szász Károly is lemondott a szó-lásról? (Hallatlan eset ez!) Hja barátom, a fülemüle sem énekel többször, ha egyszer a fészket megrakta.

— — Dobzsánszkyval meg az történt, hogy semmiképen nem akarta a ház kihallgatni. Egyszer aztán ahhoz a cselhez folyamodott, hogy előre elmondá, miszerint ő *nem fog a baloldallal szavazni*. Arra rögtön elcsendesültek, s olyan szépen elhallgatták minden további gorombaságát, mintha csupa komplement lett volna.

— — A francia vilákiállításán valami okos ember indítványt tett, hogy a sok kül- és belföldi látogatónok között „szépség-érdemrend“-et kell kiosztani. Lett volna arany szépség-érem, ezüst szépség-érem és bronz szépség-érem, végül dicsérő oklevelekkel. (Hát aztán min mult el?) Nem akadt komité, a ki a szemeit kikapartassa az érdemrendek kiosztásakor a szépségek klasszifikációjával.

— — A francia császárné egy zöldbeli kirándulás alkalmával nem nyitotta fel az esenyőjét, pedig szakadt az eső; minél fogva az udvarhölgyei is mind kötelezve voltak nem venni észre az esőt, s bőrig ázni csupa etiquetteből. (De jó, hogy nem vagyunk udvari dámák, akkor nyithatjuk fel a paruplit, a mikor nekünk tetszik.)

— — Egy francia klerikális czikkiró így tiszteli meg a francia és az olasz segítő seregeket, kik a pá-

pát megmenteni sietnek, egy vezérczikke kezdetén: „Jézus két lator között halt meg, de egyiket sem hitta segítségül.“

— — A népszínházban Nagy Sándor új drámát adták. Midőn jönnek Nagy Sándor elé mindenféle Ázsiai nemzetek küldöttségei; egy azok közül így szól Nagy Sándorhoz: „ha pedig erőszakkal jössz ellenünk, akkor mi ez ellen *óvást teszünk!*“ A publikum nagy derült-séggel fogadta e mondatot, rájuk ismert, hogy hisz ezek magyarok!

— — (Mi lesz az az éthiopiai hadjárat?) Hát az angolok nekiindulnak szerencsényt mozdatni.

Köny és mosoly.

Könyes szemekkel távozom,
S szép ajkad föl kaczag!
Várj, lesz idő, hol szemeid
Még könyvet ontanak.
Hol szemeidbe könyv omol,
S az én szívem nevet:
Ha — új frizurád szétbomol
S letépik schleppedet!

Kc. E.

Egy „maidenspeech“-tartó barátomhoz.

Minek mutattad be aként magad,
Hogy most tartasz *szütleány-beszédet*?
Mondtad volna: *öreg matróna* vagy:
Bizony nem bántottak volna téged.

K-s M-n

Előfizetés JÓKAI lapjaira:

A HON évnegyedre 5 frt 25 kr.
estilapjával együtt 6 „ — „
az estilap különküldésével 6 „ 90 „

A HON ESTILAPJA évnegyedre 1 frt 60 kr.
kik a főlapot is járattják,
évnegyedre 75 kr.

IGAZMONDÓ egész évre 4 frt
fél évre 2 „
évnegyedre 1 „

ÜSTÖKÖS egész évre 6 frt — kr.
fél évre 3 „ — „
évnegyedre 1 „ 50 „

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Folák*.